

ИЛЯ ВАРШАВСКИ БЯГСТВО

Превод от руски: Атанас Петков, 1977

chitanka.info

— Раз, два — вдигай! Раз, два — вдигай!

Едно просто приспособление — дъска, две, възета — и тежкият каменен блок е натоварен на количката.

— Давай!

Товарът не е по-тежък от обикновено, но дребният човек с раирано облекло, който тегли с гърди количката, не може да я помръдне от мястото ѝ.

— Давай!

Един от арестантите се мъчи да му помогне с рамо. Късно е. Приближава се надзирателят.

— Какво се е случило?

— Нищо.

— Хайде тръгвай!

Дребният човек отново се мъчи да помръдне с тласък товара. Напразно. Закашля се от непосилното напрежение. Слага ръка на устата си.

Надзирателят мълчаливо чака да мине пристъпът.

— Покажи си ръката.

Протегнатата ръка е окървавена.

— Така... Обърни се.

На гърба на арестантската куртка има клеймо, което надзирателят прерисува в бележника си.

— При лекаря!

Ръката в синя униформа посочва друг затворник и той заема мястото на болния.

— Давай! — това се отнася както за този, който отсега нататък ще тегли количката, така и за онзи, който вече не е способен да прави това.

Количката тръгва.

— Извинете, началник, не може ли...

— При лекаря, казах!

Той поглежда отдалечаващия се превит гръб и още веднъж проверява написаното в бележника: триъгълник, квадрат и номер 15/13264. Всичко е ясно. Триъгълник — дезертъорство, квадрат — доживотен затвор, петнадесета барака, затворник тринадесет хиляди двеста шестдесет и четвърти. Доживотен затвор. Всичко е правилно, само че на този срокът му явно е на привършване. Памуковите поля...

— Раз, два — вдигай!

* * *

Блестящ полиран метал, стъкло, мека светлина от луминесцентни лампи, някаква особена, стерилна чистота.

Сивите, леко уморени очи на човека с бяла престилка внимателно гледат през дебелия стъкла на очилата. Тук, в подземните лагери на Медена, много се цени човешкият живот. И как иначе! Всеки затворник, преди душата му да се яви пред най-висшия трибунал, трябва да изкупи вината си пред онези, които в далечните гълбини на Космоса водят небивала в историята война за хегемония на родната планета. На родината е нужен уран. Всеки затворник има определен план, затова животът му тук се котира наравно със скъпоценната руда. За съжаление тук случаят е друг...

— Обличай се!

Мършавите дълги ръце бързо навличат куртката върху костеливото тяло.

— Застани тук!

Леко натискане на педала и клеймото е зачеркнато с червен кръст. От днес затворник 15/13264 отново може да се нарича Арп Зумби. Естествена проява на хуманност към тези, на които предстои труд по памуковите поля.

Памуковите поля. За тях никой не знае нищо конкретно, освен това, че оттам не се връщат. Говори се, че в знойния, лишен от влага климат човешкото тяло се превръща за двадесет дни в сухи съчки, отлично гориво за пещите на крематориума.

— Ето ти заповедта за освобождаване от работа. Върви.

Арп Зумби показва заповедта на часовоя пред вратата на бараката и потъва в привичната миризма на карбол. Бараката прилича на обществен клозет. Гъста карболова миризма и фаянсови плочки. Еднообразието на белите стени се нарушава само от големия лозунг: „За бягство — смърт чрез мъчения“. Още едно свидетелство за това, колко се цени тук човешкият живот, отнемането му става по най-ефективния начин.

На едната стена има нещо като огромни пчелни пити — местата за спане, преградени на отделни килийни. Удобно и хигиенично. Върху бялата пластмаса се вижда и най-малкото петънце. Е, килийките не са комфортни. Тук е каторга, а не санаториум, както обича да повтаря гласът, който провежда ежедневната психологическа зарядка. Разделянето на килийки изключва възможността за общуване през нощта, когато бдителността на охраната е по-слаба.

През деня лежането в спалните места е забранено и Арп Зумби прекарва времето си на пейката. Той мисли за памуковите поля. Обикновено партидите за тях се комплектуват веднъж на две седмици. Събират затворници от всички лагери. Два дни след това докарват тук новаци. Последния път, май че беше преди пет дни, до спалното място на Арп се появи този странен тип. Някакъв смахнат. Вчера на обед той даде на Арп половината от своята порция хляб. „На ти — казва, — че скоро ще ти паднат гащите.“ Ама че чудак! Да си даде хляба, за толкова нещо Арп не беше чувал. Сигурно е ненормален. Вечер си тананика нещо преди заспиване. Намерил къде да пее!

Мислите на Арп отново се връщат към памуковите поля. Той разбира, че това е краят, но кой знае защо не е особено огорчен. За десет години работа в мината привикваш към смъртта. И все пак интересно как е там, на памуковите поля.

За целия досегашен срок на затворничество това е първият му ден без работа. Навярно затова се влачи толкова бавно. Арп с удоволствие би легнал да спи, но това е невъзможно дори с документа за освобождаване от работа. Тук е каторга, а не санаториум.

Другарите на Арп се връщат от работа и към миризмата на карбол се примесва сладникавият аромат на дезактивиращата течност. Всеки, който работи с урановата руда, взема профилактичен душ. Едно мероприятие, което увеличава средната продължителност на живота.

Арп заема мястото си в колоната и отива на обед. Закуската и обедът са време, когато охраната гледа през пръста на нарушенията на забраната да се разговаря. С натъпкана уста кой знае какво не можеш да кажеш.

Арп мълчаливо изяжда порцията си и чака командата за ставане.
— На! — този смахнат пак му предлага половината от пая си.
— Не искам.

Чува се команда: „Строй се!“ Едва сега Арп забелязва, че всички гледат към него. Навярно заради червения кръст върху гърба. Покойниците винаги предизвикват любопитство.

— Хайде, по-живо!

Това се отнася за съседа на Арп. Неговата редица вече се е строила, а той още седи на масата. Те с Арп стават едновременно и като отива към мястото си, Арп чува едва доловим шепот:

— Има възможност за бягство.

Арп се прави, че не е чул. Лагерът е пълен с куки и смъртта с мъчения съвсем не е приятна. По-добре — памуковите поля.

* * *

Гласът ту се усилва до вик, от който ти се пръскат слепоочията, ту отслабва до едва чут шепот, който те кара неволно да напрегнеш слух. Той звучи от високоговорителя, монтиран до възглавницата. Вечерната психологическа зарядка.

Познатият до отвращение баритон разяснява на затворниците цялата дълбочина на падението им. От този глас не можеш ни да избягаш, ни да се скриеш. Не можеш просто да го изключиш от съзнанието си, като виковете на надзирателите. Струва ти се, че вече си започнал да мислиш за нещо съвсем друго, не за лагерния живот, и изведнъж неочакваната промяна в гласа те кара отново да напрегнеш внимание. И така е три пъти: вечер преди сън, нощем по време на съня и сутрин пет минути преди ставане. Три пъти, защото тук е каторга, а не санаториум.

Арп лежи със затворени очи и се мъчи да мисли за памуковите поля. Зарядката вече е свършила, но му пречи ритмичното почукване по стената между килиите. Пак онзи смахнат.

— Е, какво искаш?! — произнася той през свитите на тръба ръце, притиснати до преградата.

— Отиди в клозета.

Арп сам не разбира кое го кара да се спусне надолу и да тръгне към арката, откъдето се чува звук на течаща вода.

В клозета е горещо, точно толкова горещо, че да не можеш да престоиш повече от две минути. Седем пота изтичат от Арп, докато

дойде новакът.

— Искаш ли да избягаш?

— Я върви на...

Арп Зумби е опитен, знае всички номера на куките.

— Не се страхувай — отново бързо шепне онзи. — Аз съм от Комитета за освобождаване. Утре ще се опитаме да измъкнем първата партида и да я прехвърлим на сигурно място. Ти нищо не губиш. Ще ви дадат отрова. Ако бягството не сполучи...

— Е?

— Ще глътнеш отровата. Все пак това е по-добро от смъртта на памуковите поля. Съгласен ли си?

Неочаквано за самия себе си Арп кима.

— Инструкцията ще получиш утре сутринта в хляба. Бъди предпазлив.

Арп отново кима и излиза.

За първи път от десет години той е така потопен в мечтите си, че не чува втората и третата зарядка.

* * *

Арп Зумби е последен на опашката за закуска. Сега мястото му е на края. Освободените от работа получават храна след всички.

Дангалакът-криминален, който раздава чорбата, внимателно поглежда Арп, усмихва се леко и му хвърля парче хляб, оставено настрана.

Докато се справя с чорбата, Арп предпазливо троши хляба. Ето! Той скрива зад бузата си малко топче хартия.

Сега трябва да изчака, докато колоната отиде на работа.

Команда: „Стани!“ Арп излиза от столовата на края на колоната, достига напречната галерия и завива наляво. Останалите продължават на право.

Тук, зад завоя, Арп е в относителна безопасност. Дневалните чистят бараките, за смяна на караула е още рано.

Инструкцията е много лаконична. Арп я прочита три пъти и като се убеждава, че е запомнил всичко, смачква отново хартиятката и я глътва.

Сега, когато трябва да се действа, го обзема страх.

Той се колебае. Смъртта на памуковите поля изглежда по-привлекателна от заплахата за мъчения.

„Отровата!“

Мисълта за отровата го успокоява веднага. В края на краищата, какво наистина губи той?

Страхът — противен лепкав, провлачен страх, се връща отново, когато той показва удостоверението за освобождаване от работа на часовоя при границата на зоната.

— Къде?

— При лекаря.

— Върви!

Струва му се, че краката му са направени от памук. Той бавно върви по галерията и чувства с гърба си опасността. Сега ще се чуе вик и веднага след него — автоматен откос. В такива случаи стрелят в краката. За бягство — смърт с мъчения. Не бива да се лишават затворниците от такова назидателно зрелище, тук е каторга, а не санаториум.

Завоят!

Арп завива зад ъгъла и се обляга на стената. Той чува ударите на сърцето си. Струва му се, че ей сега ще повърне това пулсиращо късче месо заедно с горчилката, надигаща се от стомаха. Студена пот покрива тялото. Зъбите непрестанно тракат. Така, под звука на барабана, водят на екзекуция заловените бегълци.

Минава цяла вечност, преди той да се реши да продължи.

Някъде тук, в нишата, са контейнерите за отпадъци. Арп още веднъж повтаря наум инструкцията. Отново се появяват съмненията. Ами ако всичко е нагласено? Той ще влезе в контейнера — и там ще го пречукат! И няма никаква отрова. Глупак! Не трябваше да се съгласява, преди да има в ръцете си отровата. Дръвник! Арп е готов да си разбие главата в стената. Така да се хване на въдицата!

Ето ги и контейнерите. До левия някой е оставил бояджийска стълба. Точно както е в бележката. Арп стои нерешително. Май че най-добре ще е да се върне назад.

Неочаквано чува високи гласове и кучешки лай. Патрульт! Няма време за мислене. С неочаквана лекота той се покатерва по стълбата и оттам скача в контейнера.

Гласовете се приближават. Той чува хъркането на кучето, което се дърпа на ремъчето, и тропота на подкованите ботуши.

— Тихо, Гар!

— Има някой в контейнера.

— Плъхове, тук е пълно с тях.

— Не, на плъхове той лае другояче.

— Глупости! Хайде! Успири го най-сетне!

— Тихо, Гар!

Стъпките се отдалечават.

Сега Арп може да огледа убежището си. Контейнерът е напълнен само до четвъртината. За измъкване от него не може и да се мисли. До горния край разстоянието е два човешки ръста. Арп прокарва ръка по стената и напипва двете малки дупки, за които ставаше дума в записката. Те са разположени в щампования надпис „Трудови лагери“, който опасва контейнера. През тези дупки Арп ще трябва да диша, когато се затвори капакът.

Когато се затвори капакът. Арп и без това се чувства в капан. Кой знае как ще свърши всичко това. И какъв е този Комитет за освобождаване? В лагера той нищо не беше чувал за него. Може би са същите момчета, които тогава му помогнаха да дезертира? Напразно той не ги послуша и отиде да види майка си. Там го пипнаха. Ако не беше такъв глупак, всичко щеше да бъде другояче.

Отново гласове и скърцане на колела. Арп долепя око до една от дупките и се успокоява. Двама затворници тикат кофа с отпадъци. Очевидно, дневалните по сектор. Те не бързат. Присядат на количката и допушват поред угарката, изхвърлена от някой от охраната. Арп вижда бледите струйки дим и устата му се напълва със слюнка. Върви им на някои!

Угарката е изпушена докрай. Кофата пълзи нагоре.

Въжето, с което я дърпат, е прекарано през макара над главата на Арп. Той закрива главата си с ръце. Върху него се изсипва цялото съдържание на кофата.

Едва сега, когато затворниците са си отишли, той усеща как отвратително мирише в неговото убежище.

Дупките за дишане са разположени малко над устата на Арп. Налага му се да загребе под краката си част от боклука.

Сега трябва да внимава. Почистването свършва в десет. След това напълнените контейнери се отправят нагоре.

* * *

Кой знае откъде се взе тази широка нерендосана дъска, омацана с вар. Единият ѝ край опира в стената на контейнера, близо до дъното, а другият — малко над главата на Арп. Дъската, както и стълбата, е свидетелство за нечие внимание към съдбата на беглеца. Арп чувства ясно това сега, когато острият металически прът пробива слоя боклук, опира в дъската и планомерно я опипва от горе до долу. Ако я нямаше... Проверката сякаш никога няма да свърши. — Какво има там? — пита дрезгав старчески глас.

— Нищо, само една дъска.

— Давай!

Лек тласък, скърцане на макара и контейнерът; люлеейки се, запълзява нагоре. От време на време той се блъска в стените на шахтата и Арп чувства с притиснатото си до стената лице всеки удар. Между главата му и дъската има малко празно пространство. Това дава възможност да си дръпва главата при особено резките тласъци на контейнера.

Стоп! Последен, най-силен удар, и с трясък се отваря капакът. Железният прът отново шари вътре и отново спасителната дъска скрива свития под нея, треперещ от страх човек.

Сега дупките са обърнати към бетонната ограда и целият свят около Арп е ограничен от сивата грапава повърхност.

Но този свят е пълен с отдавна забравени звуци. Между тях Арп различава свистене на автомобилни гуми, гласове на минувачи и дори чуруликане на врабчета.

Равномерното, настойчиво почукване по капака на контейнера го кара да се свие на кълбо. Чуканията са все по-чести, по-нетърпеливи, по-настойчиви и изведнъж той осъзнава, че това е дъжд. Едва тогава той разбира колко близка и желана е свободата.

* * *

Всичко през тази нощ прилича на бълнуване. От онзи момент, когато го изсипаха от контейнера, Арп ту потъва в дрямка, ту се събужда отново от допира на плъховете. Буницето е пълно с плъхове. Някъде наблизко до шосето минават коли. Понякога техните фарове изтръгват от тъмнината купа боклук, зад който се крие Арп. Плъховете с писък се скриват в тъмнината, драскат лицето му с острите си нокти, зъбят се, когато той се опитва да ги сплаши, и отново се връщат, щом купът се скрие в мрака.

Арп си мисли, че неговото бягство навярно вече е открито. Опитва се да си представи какво става сега в лагера. Изведнъж му идва на ум, че кучетата могат да открият следите му, водещи към контейнерите, и тогава...

Двата ярки снопа светлина действуват като удар. Арп скача. Фаровете гаснат веднага. Вместо тях светва малката лампичка в кабината на шофьора. Това е военен фургон, с каквито обикновено превозват боеприпаси. Човекът зад кормилото прави на Арп знак да се приближи...

Арп въздъхва с облекчение. Колата, за която се говореше в бележката.

Той се приближава до каросерията отзад. Вратата се отваря. Арп се хваща за нечий протегнати ръце и отново потъва в тъмнина. Колата стремително потегля.

Вътре е тясно. Седнал на пода, Арп чува тежкото дишане на хората, усеща с гръб нечий тела. Меко поклащайки се на ресорите си, фургонът тихо се носи в мрака...

Арп се събужда от светлината на фенер, насочен в лицето му. Нещо се е случило! Изчезнало е станалото вече привично усещане за движение.

— Малко раздвижване! — казва човекът с фенера. — Всички можете да излезете за пет минути.

Арп няма никакво желание да излиза от камиона, но отзад напират множество тела и го принуждават да скочи на земята.

Всички са се скупчили безредно около кабината на шофьора, никой не рискува да се отдалечи от фургона.

— Ето какво, приятели — казва техният спасител, като осветява с фенера фигурите в арестантско облекло. — Засега всичко е наред, но

докато ви закараме на мястото, може всичко да се случи. Знаете ли какво ви заплашва, ако ви заловят?

Мълчание.

— Знаете. Затова комитетът ви предлага отрова. По една таблетка на човек. Действува мигновено. Да се вземе само в краен случай. Разбрано ли е?

Арп получава своя дял, завит в станиол, и отново се качва в каросерията. Стиснатата в юмрука таблетка му дава чувството за собствено могъщество. Сега тъмничарите са загубили властта си над него. С тази мисъл той заспива...

Тревога! Тя се чувства във всичко: в неподвижността на камиона, в бледите лица на бегълците, осветени от проникващата през цепнатините светлина, в гръмката караница на пътя.

— Военните товари не подлежат на проверка — това е гласът на шофьора.

— А аз ви казвам, че има заповед. Тази нощ...

Колата потегля напред и веднага отзад се раздават автоматни откоси. От покрива на фургона летят трески.

Когато Арп най-сетне вдига глава, забелязва, че ръката му стиска нечия малка длан. Изпод бръснатото чело го гледат черни очи, обградени от пухкави ресници. Арестантската дреха не може да скрие моминската закръгленост на тялото. На левия ръкав — зелена звезда. Низша раса.

Арп инстинктивно издърпва ръката си и я избърсва в панталона. Общуването с представители на низшата раса е забранено от законите на Медена. Ненаправно тези, които носят звезда, се раждат и умират в лагерите.

— Няма да ни хванат, нали? Нали няма да ни хванат?

Треперещото гласче звучи така жално, че Арп забравя за законите и отрицателно клати глава.

— Как се казваш?

— Арп.

— А аз — Жетта.

Арп отпуска глава и се преструва, че дреме. В края на краищата никой не знае как ще се отнесат към подобно общуване там, където ги карат.

Камионът излиза от шосето и подскача по неравния път, без да намалява скорост. Арп е гладен. От глада и от друсането му става лошо. Той се мъчи да сподави кашлицата, защото се стеснява от околните, но от това напъните стават още по-нетърпими. Тялото се сгъва на две и от гърлото се изтръгва кашлица и пръски кръв.

Пристъпът до такава степен изтощава Арп, че той няма сили да отблъсне ръката със зелена звезда на ръкава, която бърше потта от челото му.

* * *

Горещият нощен въздух е наситен с миризми на екзотични цветя, пълен е със свирене на щурци.

Хвърлена е арестантската дреха. Дългата до петите платнена риза приятно разхлажда разгорещеното след банята тяло. Арп грижливо изгребва с лъжицата последната останала каша.

В дъното на столовата, до подиума, сглобен от стари бъчви и дъски, стоят трима. Висок човек с побелели коси и загоряло лице на земеделец — изглежда, че е главният. Вторият — симпатично момче с униформа на войник от армията на Медена — онзи, който караше камиона. Третият — дребна жена с тежка рижа плитка, обвита около главата. На нея много ѝ отива бялата престилка.

Те чакат, докато свърши вечерята.

Най-сетне стихва тракането на лъжиците. Главният ловко скача на подиума.

— Здравейте, приятели!

Радостни гласове отговарят на този непривичен поздрав.

— Преди всичко трябва да ви съобщя, че тук сте в пълна безопасност. Месторазположението на нашия евакуационен пункт е неизвестно на властите.

Сивите мършави лица имат такова щастливо изражение, че дори изглеждат красиви.

— Тук, в евакуационния пункт, вие ще трябва да прекарате от пет до десет дни. По-точно срокът ще бъде определен от нашия лекар, защото ви предстои тежък многодневен преход. Мястото, където ще ви отведем, не е рай, разбира се. Там ще трябва да се работи. Всяка педя

земя за нашите селища е извоювана в борба с джунглата. Но там ще бъдете свободни, ще можете да създадете семейства и да се трудите за своето благо. Жилища за на първо време са ви приготвили тези, които са пристигнали там преди вас. Такава е традицията. А сега съм готов да отговоря на въпросите ви.

Докато другите задават въпроси, Арп мъчително се колебае. Много му се иска да разбере дали в тези селища може да вземеш за жена девойка от низшата раса. Но когато най-сетне той се решава и плахо вдига ръка, високият мъж с лице на земеделец вече е слязъл от подиума.

Сега към бегълците се обръща жената. Гласът ѝ е тих и напевен и Арп трябва да си напрегне слуха, за да разбере за какво става дума.

Жената моли всички да си легнат и да чакат медицинския преглед.

Арп намира своето легло по закачения надпис, отпуска се на студения шумолящ чаршаф и веднага заспива.

В просъница той чувства, че го обръщат настрани, усеща студеното докосване на слушалката, отваря очи и вижда дребната жена с рижата плитка, която записва нещо в бележника си.

— Събуди ли се? — усмихва се тя и показва ослепителните си равни зъби.

Арп кима.

— Много си изтощен. И белите ти дробове не са в ред. Ще спиш седем дни. Сега ще те приспим.

Едва сега Арп забелязва някакъв апарат, поставен до леглото му.

Жената натиска няколко копчета на белия пулт, в мозъка на Арп прониква странно бръмчене.

— Спи! — чува се далечен-далечен мелодичен глас и Арп заспива.

Присънва му се чуден сън, пълен със слънце и щастие.

Само в съня е възможна тази упоителна бавност на движенията, това отсъствие на сковаващата собствена тежест, тази възможност за полет във въздуха.

... Огромната ливада е покрита с ослепителнобели цветя. В далечината Арп вижда висока кула, светеща с всички цветове на дъгата. Той леко се изтласква от земята, кръжи като птица и бавно се

спуска надолу. Непреодолимо го влече сияещата кула, която разпръсква неизяснимо блаженство.

Арп не е сам. От всички страни на ливадата към тайнствената кула се стичат хора, облечени като него в дълги бели ризи. Между тях е и Жетта, полата ѝ е пълна с бели цветя.

— Какво е това? — пита Арп и сочи кулата.

— Колоната на свободата. Да вървим!

Те се хващат за ръце и заедно плуват във въздуха, пронизан от слънчеви лъчи.

— Почакай!

Арп също напълва полата на ризата си с цветя и те продължават своя път.

Слагат в подножието на кулата цветята.

— Кой ще набере повече? — вика Жетта и пърха сред сивите стъбла. — Настигни ме!

Примерът им заразява останалите. Минава малко време и цялото подножие на кулата е затрупано с цветя.

После те запалват огньове и пекат на огъня големи парчета месо, нанизани на тънки дълги пръчки. Възхитителната миризма на печено се смесва с мириса на горящите дърва и буди в паметта някакви спомени, много древни и много приятни.

След като утоляват глада си, те лягат на земята до огъня и гледат звездите, големите непознати звезди на черното небе.

Когато Арп заспива до гаснещия огън, в дланта му лежи една малка топла ръка.

* * *

Огньовете гаснат. Изключени са разноцветните крушки, опасващи кулата. Долу, до самата земя, се отварят врати и две огромни металически лапи прибират вътре памука.

В стъкления купол старецът със загорялото лице гледа стрелката на автоматичната теглилка.

— Пет пъти повече от всичките предишни партии на затворниците — казва той и изключва транспортъора. — Страхувам се, че при този луд темп те няма да издържат и седмица.

— Хващам се на бас на две бутилки — весело се хили симпатичното момче с военна униформа. — Ще издържат обикновените двадесет дни. Хипнозата е голяма работа! Как плюскаха само тая печена ряпа, да си умреш от смях! Под хипноза ще направиш всичко. Нали, докторе?

Дребната жена с тежка рижа плитка, обвита около главата, не бърза с отговора. Тя се приближава до прозореца, включва прожектора и внимателно се вглежда в лицата, приличащи на черепи.

— Вие малко преувеличавате възможностите на електрохипнозата — казва тя и се усмихва, откривайки острите си вампирски зъби. — Мощното излъчване на пси-поле може само да даде ритъм на работата и да определи известна мощност на действията. Основното е в предварителната психическа нагласа. Имитираното бягство, мнимите опасности — всичко това създава у тях усещане за свобода, извоювана на висока цена. Трудно е да се предскаже какви колосални резерви мотат да пробудят в организма висшите емоции...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.